

MAGYAR MŰSA.

Költ Bétsben 26. Januáriusban. 1788.

A' Szent Irás Könyveinek rövid summájok Versekbe foglalva.

Edgy ház fints magától mind ember tsinálta,
 E' Világ edgy nagy Ház, hát ezt ki formálta?
 Az első Könyvében *Móses* ki-találta
 Mint a' Bölts Teremtő szivébe diktálta.
Isten teremtette a' Mennyet szavával
 Első nap' 's a' Földet világosságával.
 Más nap ki-terjeszté hatalmas karjával
 A' levegő Eget szent akarattjával.
 Harmad napon Vízet a' Földiől választta,
 Ezt fákkal, 's füvekkel szépen fel-ruházta,
 Negyediken napot, és földet támaszta,
 Számos Csillagokat az égre ragasztta.
 Ötödiken Halak és Madarak lettek,
 A' Barmok hatod-nap, 's Ember teremtettek,
 Heted-nap Isteni karok szünést vettek,
 Munka, 's nyugalom napjai tétettek.
Isten e' Világot ekképpen képzitvé;
 Mint edgy izép Palotát úgy fel-ékesítvé.

F

Afz-

Afztalát gazdagon közepin terité,
 Vendégül az embert mellé telepité.
 De jaj ez Uraság hamar oda leve,
 Mert tilalmas fáról Éva 's Ádám eve,
 Ez-által az Ördög Uri nevet veve,
 Mivel minden embert szolgájává tevé.
 Melly dologért *Isten* ellene ki-kele,
 Ama meg-igért Mag szembe szálla vele,
 Ki-által fok ember szabadúlást lele,
 De így sem örült ki a' Pokol kebele.
 Mert Ádám és Éva meg-szabadulának,
 De az ő Fiai két-felé válának,
 Kain Attya leve Ördög Országának,
 Seth fundamentoma az *Isten* Házának.
 Tiz nagy Atyák vagynak a' Szent Bibliában;
 Kik az Özön előtt az Ekklesiában
 Féylettek mint *Isten* gyertyatartójában,
 'S illy rendel állottak edgymás nyomdokában.
 Ádám, Seth és Enos osztán Kénán vala,
 Mahalaél után Járed hogy meg-hala
 Enók 's Matusálem, *Istent* magasztala,
 Lámek, 's végre Noé az *Isten* angyala.
 Ádámot hogy Éva a' bünbe ejtette,
 Az *Isten* a' Kertből mindjárt ki-kergette,
 A' keserves munkát nyakába vetette,
 Kilentz-fáz, és harmintz esztendő't éltette.
 Seth a' meg-öletett Ábel helyett leve,
 Kit *Isten* Szent Atyák gyökerévé tevé.
 Az Egek Urától fok magzatot veve,
 Kilentz-fáz tizenhét esztendeig eve.
 *Enos szent Attyának kegyes fija vala,
 Az *Isten* tisztelet volt étke 's itala,

A' Hívek tábora gyüllést tart általa,
Kilentz-száz öt után Házából ki-hala.

Kénán e' Világra mikoron születe,
Kilentzven esztendő vólt Attya élete.
Magának kilentz-száz, és tiz véget vete.
Kit Isten fok kegyes magzattal szerete.

Mahaláél vala *Kénán* teste, 's vére,
Nyólt-száz és kilentzven ötben földbe tére,
Járed leve osztán a' Népnék vezére,
Ki kilentz-száz 's hatvanhét esztendőt ére.

Énók tsak háromszáz, 's hatvan-ötig számlált,
De szent teste soha nem szenvedet halált,
Mivel Istenének mindég hiven szolgált,
Égbs élve mennyen, ott olly kedvet talált.

Mathusálem nevét az Istentől vette,
Mivel ő az halált leg-tovább kergette.
Eletét, a' mellyel Istene szerette,
Kilentz-száz és hatvan-kilentzig vihette.

Lámek Noéjába vigasztalást lele,
Esztendeje hétszár hetvenhétre tele.
Ama *Kainétát* itt el-ne vétsd vele,
Ki két jegykefzkenöt leg-elöl vifele.

Noé hatfzazadik esztendőbe vala,
Hogy *Bárkába* zárta az Urnak angyala.
Más Világ terjett a' viz után általa,
A' melyből háromszáz ötvenbe ki hala. I. Mos.
9: 28.

Az özönviz után élt Pátriárkákról.

A' Noénak három fiai valának;
Jáfet után a' *Sem*, és *Chám* származának;

Kik részeg Attyokkal a' miként bánának,
 Magokról jövendőt akképen hallának.
 Chám hogy részeg Attyát fel-vont Sátorában,
 Mezitelen kapta mély aluvásában.
 Fel-fedé Jáfetnek, 's Semnek az úttzában,
 Mellyért meg lakola Kanaán fiában.
 Jífetet az Isten ki-szélesítette;
 A' Sem Sátorának lakosává tette,
 Kanaánt szolgául alája vetette,
 Attyának szemérmét hogy bé-terítette.
 Semnek a' Jehova jó Istene leve,
 Mellyért Sátorába tiszteltetett neve,
 Hazában Kanaán szolgálatot veve,
 Attya szemérmére mert palástot teve.
 Sem után Árfaksád, Sela, 's Eber vala:
 Olztán Péteg Reu, Sérug éle, hala,
 Náchor után vala a' Tharé asztala,
 Ábrám Náchor, Hárán származtak általa,
 Ezek ilyen rendel Semtől származának;
 A' kik Cháldéában mind addig lakának:
 Túl a' vizen bálványt addig imádának,
 Mig Ábrám engede az Isten szavának.
 Ábrámot az Isten Urból ki-vezette
 A' Kanahán földét vele meg-nézette,
 Hogy magvának adja ígérétét tette,
 Négy száz esztendőn túl bé-is helyhez tette.
 Ábraháma válék Ábrámnak a' neve;
 Mert sok népnek Lelki, 's testi Attya leve,
 Istentől száz hetven-öt esztendőt veve,
 Kit földbe Ismaél, 's Isák fia teve.
 Isák tsudállatos fogontatásáról;
 Az haláltól lett meg izabadulásáról,

Rebekával esett párosodásáról,
Nevezetes *Jákób*, 's *Ésáú* fiáról.

Ésáú Párjai által gyötrettetett;
Jákóbbal jobb társat hazúról vétetett,
Száznyoltzvan elztendő's hogy vólt fel-vitetett.
Teste fiaitól földbe helyheztetett.

Jákob *Ésáúval* őt izbe mint jára,
Uttyában mint talált égi lajtorjára,
Mint teve szert *Rachel* szerelmes társára,
Visgáld-meg *Lábánnál* mint fordúlt-meg kára.

A' Jabbók Révétől haza sántikállá I. *Mos.* 32: 22.
Az éhség' idején Egyiptomba álla,
Istent száznegyvenhét időkig szolgáltalla,
Teste a' szent Földbe nagy pompával szálla.

Utánna tizenkét fiak maradának
Egyiptomba, hólott el-szaporodának,
Tizenkét nemzetre szépen fel-oszlának,
A' kik négy Anyáktól ekként származának.

Rúben és *Simeon* a' *Lévi* *Júdával*;
Isakhár *Zebulon* *Leáé* *Dinával*,
Ráchel *Dánt*, *Naftalit* hozatta *Bilhával*,
Lea pedig *Gádot* és *Áfert* *Zilpával*.

Mind eddig *Ráchelnek* vólt szomorú tele.
De végtére ő-is vigasztalást lele,
Mert meg-nyilatkozván méhének kebele,
Jósef és *Benjámin* belőle ki kele.

Rúben a' *Josefet* leg-jobban szerette;
De *Attya* ágyafsát hogy meg-fertéztette. I. *Mos.*
35: 22.

Magát a' többinél bünyösebbé tette.
Meilyért elsőségét az *Isten* el-vette.

Simeon és *Lévi* edgyüvé lügának;
Sechemen *Dináért* hogy boszszút álának,

Azért

Azért maradéki el-szórattatának,
 Noha áldás nélkül ők sem maradának.
 Simeon le-szálla a' Júda földére,
 Magvából idővel mi oda nem fére,
 Annak edgyik része a' Gédor völgyére,
 Más része szert teve a' Seir hegyére.
 Lévinek Nemzete Papságot visele.
 Negyvennyöltz Városra öröksége tele.
 Házába a' gyilkos szabadulást lele,
 A' meg-hóltal szembe ha nem önként kele.
 Júda az óh kutból Jósefet ki-vette,
 Mint meg-ölyye, inkább árúba vetette.
 Thámár véle magát teherbe ejtette
 Hogy Séláh fiához bé nem eresztette.
 Júdára marada a' Rúben páltzája,
 A' többinek magva vettetett alája.
 Meg-töretett véle ellensége nyájja,
 A' Messiásig irt Törvényt a' Pennája.
 Zebulon magvának szent Föld volt szállása,
 Tenger partra juta kies lakozása,
 Sok kintset keredett ő hajókázása, I. Mos. 49: 13.
 'Sidon Várofsáig terjett maradása.
 Isacchár mint szamár othon úgy dólgoza.
 Azért-is határa sok bort, 's búzát hozza,
 Ő az ellenségnek nem sok kárt okozza,
 A' békeféség földén inkább fáradoza.
 Dánnak, az Izraél óltalmazására,
 Lakó helyül juta az Ország határa,
 Mint úton lesködő kigyóval úgy jára
 Az ellenség, melynek tört hánya útára.
 Gád túl a' Jordánon lakó helyet nyere,
 De az ellenségre által járt fegyvere,

Több-

Többnyire Serege táborba hevere,
Sok győzödelméből meg-bővült kenyere,
Aser a' Leának lábát meg-vevette,
Igy a' küzködésbe szerentséfsé tette.
Magva a' Királyok tsemegéjét ette.
A' bődogságtól hát nevét méltán vette.
Naftalinak tsendes és bő volt határa,
Melybe oly ékesen 's bátorsággal jára,
Mint gyors szarvas midőn nints gondja páskára,
Bődög állapotya hajta vig nohára.
Jósef Egyiptomban szolgálja miért leve?
Tömlöztben kenyeret ottan miért eve?
Ujjába Farahó Gyűrűt miért teve?
Hald-meg, Néptől miért tiszteltetett neve?
Bátyjai miatt vólt szolgálja kenyere,
Kurva Afzszonyáért tömlöztbe hevere.
Álom fejtésével arany lántzot nyere.
Övé lett a' Király második szekere.
Hogy szükségbe Isten táplálóvá tette,
Jó Attyát, 's Bátyjait magához vitette,
A' Gófen földére le-telepítette.
Magváról Attyától e' jövendőt vette:
Két roppant Nemzetség Te beöled leszen,
Mellyet minden jóban Isten torkig téssen.
Minden ellenségín győzödelmet véssen,
A' Kanahán földén két része leszsz készen.
Benjáminnak az Ur válla közt lakoza,
Azért mind két kézre könnyen hadakoza.
Mint a' szemes Farkas prédát sokszor hozza,
Mellyel estve reggel gazdagon olztoza.
Vége itt a' Jákob jövendölésének,
Vége életének, 's el-temetésének,

Vége a' József száz 's tiz esztendejének,
Vége van a' *Mózes* leg-első könyvének.

Mózes 2-dik Könyve.

Azt írja meg Mózes második Könyvében,
Mint volt állapotja a' Gósen földében.
A' Jákób Házának, 's gyötretetésében,
Mint lelte óltalmát igaz Istenében.
A' Népet tápláló József halálával,
A' Farahó Háza már más áll-ortzával
Mutattya-ki magát; 's terhesebb munkával,
Gyötri újj lakosít dupplázott téglával.
De midőn a' téglát épen dupláztatta,
Midőn fogoly módra őket dólgoztatta,
Férfi magzattyokat hogy fojtogottatta,
Hogy Istenek az Ur, ekkor meg-mutatta;
Mert el-küldé Móseft szabadtásfokra,
Farahót unfolá el-botsátásfokra,
Angyalát küldötte út mutatásfokra,
Mannát parantsola tápláltatásfokra.
Mint hogy pedig e' Nép mig volt Egyiptomba,
Beléjek szeretett a' rút bálványokba
Bálvány imádó lett, 's óltalmat azokba,||
Keresett fok-féle teremtet' dólgozókba.
E' tetemes bűnnek meg-orvoslására,
Eletek, 's erköltsök kormányozására,
Törvényeket ada az Ur, 's hagyására,
Hogy figyelmeznének, meg hagyta, szavára.

E'

(A' többi következik.)

Moses 2-dik Könyvének hátra maradt Részze.

E' Parantsolatok fel-olftva úgy voltak 2. Mos. 20.

A' két Táblák fzerént, mellyeken adóttak,

Hogy az Isten iránt a' mivel tartoztak,

Az elsőbb Táblára az ok irattak.

Hat Parantsolati a' másik-Táblának

A' Szuléken kezdvén, arra tanítanak:

Ki mivel tartozna Felebaráttjának

Mint attyafiának; úgy a' Szólgájának.

Ez-után tsak hamar Sátor építettett. 2. Mos. 25.

Isteni-tisztelet helyévé tétetett.

Törvény hallására ide gyűjtetett

A' Nép, 's Urát félni itten kézfittetett.

A' Frigy Ládát Moses ebbe helyhezette;

Az Ur Törvényeit itten őriztette,

Papjává az okos szavú Áront tette,

Ditsőség ködével az Ur környül vette.

Moses' Harmadik Könyve.

Itt láthadd a' Papi-Rend tisztí mi légyen.

Fel épült Sátorban forgódást hogy tégyen.

Aldozatra ki-ki büneért mit végyen,

A' Szent Dólgok ára, láthadd mire mégyeti.

Negyedik Könyve.

Negyedikben Népnek meg-számláltatását;

Láthadd Isten ellen fok zúgolódását,

Meg érdemlett példás ostoroztatását,
A' jobbak Jordánig- való el-jutását.

Ötödik Könyve.

A' Törvény Mófeftől itt magyaráztatik;
Engedelmességre a' Nép intettetik,
A' Bálvány imádás erősen tiltatik,
Veszedelmes volta böltsen le iratik.
Itt nyilván van Isten, Mofest mint szerette,
Titkaira ötet méltóvá hogy tette.
Százhusz esztendeig hasznosan éltette,
Végre Nébo hegyén maga el-temette. 34.

Jósué' Könyve.

Jósué' lett Vezér Mofesnek helyébe;
Ki böven részeseült Isten kegyelmébe.
Ő vitte a' Népet Kanahán földébe,
Nagy emlékezete fok győzödelmébe.
Az ígélet földét ő mag - vizsgálhatta;
Kémjeit veszély közt Ráháb el-bújtatta.
Azon föld gyümölcset a' Nép hogy láthatta,
Bújdosása terhét mindjárt nem jajgatta.
Látván hogy a' Sirhoz közelget élete,
Közönges Gyűlést a' Nép közt hirdete,
Az Ur félelmére őket úgy intette,
'S az-után tsak hamar a' Sirba tétete.

Birák Könyve.

Jósué' helyére a' Birák állának;
Kik kétszáz kilentzven kilentzig valának,
Tizen

• Tizen feljül öten ök számláltatának ;
Edgymás után forban illy rendet tartának :
Othóniel, *Éhud*, *Sámgar*, és *Débora* ;
Ez-után *Gedeon*, *Abimélek*, 's *Thola*.
Fair, *Fefte*, *Ibsán*, *Élon* *Abdon* fora,
Sámsón, 's *Éli* után lett *Samuel* tora.
Othóniel, *Népét*, a' mely *Siriába* ;
Portziot fizetett *Kúsánnak* markába,
Vifzfa állította szép szabadságába. 3: 10.
Negyven esztendeig élt *Biróságába*.
Az *Éhud* bal keze a' jobb gyanánt vala ;
Midön *Moáb Király Eglon*, ő általa,
Kit titkos beszédre különösön tsala,
Ugy hasba döfeték hogy mindjárt meg-halá.
Sámgar-nak edgy *Ökör* ösztön vólt fegyvere ;
Hatfáz *Filistéust* a' mellyel le-vere, 3: 31.
Ekképpen *Népének* szabadulást nyere,
Mellynek könyhúllatás vólt vize 's kenyere.
A' *Débora* Afzfony mikor *Biró* vala ;
Jábin Király Népe-fegyverrel meg-halá.
Jáhel 'siferának, kit *Sátorba* tsala ;
Torkára forrasztá mit a' téjből nyala. 4: 19.
Gedeon a' *Szérün Búzá*t tsépelgetett ;
Midön az *Istentől* *Biró*vá tétetett,
Üress edényeket edgyüve veretett, 7: 19.
Midián általa igy meg győzettetett.
Abimélek gyilkos ; tsak fattya *Attyának* ; 9: 5.
Hamisan tevék hát 's *Sidók* *Birájának* ;
Mert nints köze ahoz galagonya fának ;
Hogy a' *Szöllő* tö-is tartsa *Királyjának*.
Thola-is a' *Pua* fija *Biró* leve ;
Törvényt huszon-három esztendeig teve.

Az-után kezébe Páltzát Jair veve,
 'S huszonhét esztendőn vólt Birói neve.
 Jefte erejével az Ammonitákat;
 Meg veré az irigy Efraimitákat,
 Fogadása szerént ada ő hálákat: r. II: 39. v.
 Héj nem igen találsz már ma illy példákat.
 Harmintz szép fiai Ibsának valának, r. 12; 9.
 Harmintz Leányt férjhez kezei adának,
 Harmintz menyet azok helyébe hozának,
 Mert harmintz fiai meg-házasodának.
 Ez-után Elontól 'Sidok Törvényt vettek;
 Ofztán Birónak edgy Abdon nevüt tettek,
 A' kinek-is negyven fiai születtek,
 'S ezek által harmintz Unokái lettek.
 Sámson a' természet felett fogontatott;
 Bámúlásra méltó nagy erőt mutatott,
 De Délilájától hogy meg-tsalattatott,
 Ellenségeitől haja el-nyiratott.
 Nagy ereje pedig lévén a' hajába;
 Így az ellenségnek juta a' markába,
 Melly szemét ki-tolván, gyalázat porába
 Tartotta mind addig, mig vólt hatalmába.
 Éli a' Papsággal Páltzát-is vífele;
 Negyven esztendőkre Urasága tele,
 Akkor a' Fő Biró ellene ki-kele Sam.
 Mert Fiaiba sok bünt el-türe, 's nyele 2: 29.
 Sámuel utólsó Biróvá tétetett;
 A' ki Elkánának Annától született,
 Sok könyörgés által Istentől kéretett,
 Gyermekek korba Éli Popnál neveltetett.
 Ennek kérésére meg-engeszteltetett,
 A' Nép iránt Isten 's könyörülővé lett,

Könyörgése által ellenség győzetett,
A pártos 'Sidoktól még-is meg-vettetett.

Rúth - Afzszony' Könyve.

Birájk Könyve után Rúth Afzszonyt láttyátok,
Menyek ! tiszteteket rólla tanúlljátok,
Igy pogány légyen bár Ipátok, 's Napátok,
De azért reátok áldás száll nem átok.

Sámuel' Könyvei.

Rúth után Sámuel könyveit le-tette.
Az elsőbe Saúl életét festette,
Ugy tárgyák másíkba Náthán helybeztette,
Dávidnak dolgait, Gáddal jegyezgette.

A' Királyokról.

Sámueltól fogva kik Próphétálának;
'Sidók Királyiról a' kik mit irának.
Az ő két Könyvekben, kik 's hollyak valának;
És a' Krónikákba, illy rendet hagyának:
A' szép Saúl első Királlyá tétetett: I. Sam. II: 15.
Ammon Filisteus tölle meg-győzetett.
Két engedetlenség - miá meg-vettetett,
Dávidnak sok jóért gonoszszal fizetett.
Dávidra majd minden tsak fegyvert emele;
De mindenütt győze, mert Isten vólt vele,
Ennek nagy óltalma vólt 'Sifak fedele,
Ez-által lett végre pompás eledele.
De néki sem vala tartós békefsége,
Mert Absólón fija leve ellensége,

Sé-

Sémeitől esett rút betstelensége,
 'S maga bűnével-is romlott tsendefsége.
 Fija *Salamon* ült *Dávidnak* Székibe;
 Ki mások felett Bölts vólt itéletibe,
 Templomát olly böltsen hagyta 's olly rendibe,
 Hogy nem éri homály emlékezetibe.
 Róboamtúl a' Nép két-felé szakada;
 Mert nyakára igen nehéz jármot ada,
 Júda és Benjámin mellette marada,
 A' tiz Nemzettség lett Jéroboám hada.
 Izraél-országá e' tiz Nemzet neve;
 Melynek Sámária fő Várofsa leve.
 Harmad-fél száz múlva vég pufztuláft veve,
 Tizenkilentz Királyt illyen rendel teve:
 Jéroboám, Nádáb, Baáfa Elával,
 Zimri, Omri, Akháb Acháziáával,
 Edgy koronát vífelt Jórám a' Battyával,
 Mig hátba nem löve Jéhu a' nyilával.
 Jéhu után vala Joacház Joáfsal;
 Másik Jéroboám az Azáriáfsal;
 Sallum, és Ménáhem, Pékája Péháfsal,
 Vége az Országnak itten Hófeáfsal.
 Jéroboám Borjút kettőt tsináltatott,
 Azoknak Templomot és Oltárt rakatott,
 Ez-által Istentől fok Nép el-tsalatott,
 Mellyért egész háza el-is pufztittatott.
 Fija Nadáb ugyan Kiráallyá rétetett;
 De tsak két esztendőn Székibe ülthetett,
 Akkor Baásától ő-is meg-öletett,
 Egész Nemzetével mind ki-töröltetett.
 Baáfa mind hóltig hartzola Asával;
 Ki Jéroboámmak a' mint bánt Házával,

Ugy teve Zimriis ő maradékával,
 'S két esztendő's Király fijával Élával.
 Zimri hét napokig regnála Thirsába;
 Mellyet a' Nép meg-szált táborozásába.
 Omri előtt szaladt szép Palotájába,
 'S magára gyújtotta meg-rémült bújjába.
 Omri mellett a' Nép egészszén nem vala;
 Mig a' Ginát Fia Tibni meg-nem hala,
 A' szép Samária épüle általa,
 Lakni minden Királyt mely magába tsala.
 Ennek fija Ácháb rószszúl neveltetett;
 A' Feleségétől rószszabbá tétetett. I. Kir. 21: 25.
 Ilyés' sok intése tőlök megvettetett,
 'S ugy vesztekel a' mint meg-jövendöltetett.

A' XCVI. dik Musához adattatott Tudósításra.

Költt Alistálban 1787. 13. Decemberben.

Mi az a' mi nem él, még-is fokot eszik?
 Meg fe mozdúl még-is fokot tsalekeszik.
 Lába edgy helyben áll, fut még is mészszaire
 E' Magyar Hazának majd minden részszire?
 Ez a' Magyar Kurir festett Paripája,
 A' melynek mindenkor Zabolán áll szája.
 Mindég zabolán áll? hogy eszik hát fokot?
 Tsak festett? hogy fut bé hát fok határokat?
 Ugy; mert e' Paripát viszi más Paripa,
 Mely élő, 's mellyen üll gyors Férjfi, nem Szipa.
 Ennek kell abrak, e' pedig most drága,
 Miolta a' Tábor a' Grajnitzra hága.

Erre

Erre kell a' patkó, az-is most mint mászfzor,
 Drágább: mert több lóra kell, mint mászfzor,
 százszor.

Hát a' rajta üllő élheté tsak széllal?

Hát a' ki ezeket küldi, mivel él-el?

Mind ezek jól tudjuk hogy élővel élnek,

Melly most igen fokba kerül minden félnek.

Én hát a' Kurirért gyorsan meg-fizetek,

'S másokat-is a' mint lehet fiettetek.

Meg-is lefz, sőt meg-van, ihol-van, olvafsuk

A' pénzt, a' Kurirt-is hogy olvasgathafsuk.

Itt az abrak, itt a' patkó szegre-való,

Tsak hogy ez-után-is légyen ferény a' Ló.

Hozza hozzánk Hazánk' lett történeteit,

Más Országokban-is repülő hireit.

Menj hát, 's jöjj sietve. Járj békefégefsen,

Adja Isten benned örömmünk lehetsen.

Országunkról jó hirt általad halhafsunk,

Jó Királyunk alatt hogy jól nyugohafsunk.

Légyen a' ránk jövő esztendő folyása,

Tellyes vig örömmel kezdete 's mulása.

A' ki Téged hozzánk küldénd az-is éllyen,

Tsak hogy arra kérjük igazán befzéllyen.

G. P.

Kéri a' Bétsi *Magyar Musa* ezen Bibliabél
 Verfeknek Erdemes iróját, hogy a' többit-is mennél
 hamarébb kezünkhez küldeni méltoztatsék.